

Arrest

nr. 227 261 van 9 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 november 1985.

Op 2 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), met het oog op het volgen van studies. Zij wordt vervolgens gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

Op 27 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een machtiging van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 24 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de aanvraag van 27 februari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 2 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing die op 3 april 2019 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: [M.]

Voornaam: [Y.D.]

Geboortedatum: 04.11.1985

Geboorteplaats:

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord in de gevangenis te GENT op 02.04.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Na de negatieve beslissing ivm zijn regularisatieaanvraag heeft hij geen nieuwe aanvraag ingediend.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.02.2017 dat hem/ betekend werd op 28.03.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 08.11.2018 voor diefstal met geweld. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.02.2017 dat hem betekend werd op 28.03.2017

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 02.04.2019 in de gevangenis GENT en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België. Betrokkene heeft geen medische problemen

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet, "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft".

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel en de repliek op de nota met opmerkingen als volgt in de synthesememorie:

"11.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:"[...]"

Artikel 74/11, §1, eerste lid VW stelt dat, alvorens de duur van het inreisverbod bepaald wordt, rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op gedegen wijze gehoord werd en dat werd rekening gehouden met haar verklaringen, doch dit is hoegenaamd niet het geval.

Vooreerst is zij burgerlijk gehuwd met een Franse onderdane, mevrouw [N.Z.], op 1 september 2018 te Saumur (stuk 3).

Zij zouden samenwonen na voltrekking van hun religieus huwelijk, dat gepland was op 29 december 2018 (stuk 4).

De grootouders van de echtgenote van de verzoekende partij hadden tevens geholpen om een appartement voor hen te vinden en te huren.

Een huurcontract werd afgesloten op 28 november 2018 en na het religieus huwelijk zouden de verzoekende partij en haar echtgenote daar samenwonen (stuk 5).

11.1.2. Van dit alles valt niets terug te vinden in de thans bestreden beslissing.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij ten onrechte dat de verzoekende partij niets over haar echtgenote zou hebben vermeld in het "formulier inzake het hoorrecht".

Dit klopt niet met de feiten! Cf. formulier hoorrecht, p. 3: [...]

Tot tweemaal toe heeft de verzoekende partij de verwerende partij verteld dat zij in Frankrijk getrouwd was. De verwerende partij, die de verzoekende partij niet mondeling (met woord- wederwoord) hoort, doch slechts schriftelijk, heeft zich nooit de moeite getroost om hier ook maar enige verduidelijking over te vragen indien zij dit nodig achtte. In plaats daarvan heeft zij dit volledig genegeerd.

Nochtans is de verwerende partij gehouden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Bezwaarlijk kan gesteld worden dat een huwelijk met een Unieburger, daar waar het inreisverbod voor de gehele Schengenzone geldt, geen specifieke in overweging te nemen omstandigheid zou zijn. Het inreisverbod dreigt een gezinshereniging immers te bemoeilijken.

Er is meer.

De beschikking van de Raadkamer, waarvan de verwerende partij tevens kennis moet hebben, verbiedt de verzoekende partij het land te verlaten (stuk 6).

Als de verwerende partij deze beschikking niet naleeft, dan is zij de door haar betaalde borgsom van 2.000,00 euro kwijt.

Van de verwerende partij mag toch verwacht worden dat zij, mocht zij hieromtrent een andere mening zijn toegeedaan, minstens over motiveert.

Opnieuw is dit immers een specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoekende partij.

Het inreisverbod van drie jaar maakt het haar immers extra moeilijk om de beschikking van de Raadkamer ook maar enigszins na te komen.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat zij hier geen rekening mee zou moeten houden. Dit klopt niet, aangezien het wel degelijk een specifieke omstandigheid, eigen aan het geval van de verzoekende partij uitmaakt. Bovendien doet dit niets af aan het feit dat haar motivering inherent tegenstrijdig is, nu het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk suggereert dat zij zou kunnen terug naar België komen voor de noodwendigheden van haar gerechtelijk dossier. Dit bevel, in combinatie met een inreisverbod van drie jaar, zorgt er juist voor dat dit niet mogelijk is.

11.1.3. Bovendien wordt er overwogen dat zij zich schuldig maakte aan "diefstal met geweld".

Verzoekende partij ontkent ten stelligste dat er ook maar enig geweld aan te pas kwam en is er dan ook van overtuigd dat de correctionele rechter deze kwalificatie niet zal weerhouden.

Verzoekende partij houdt zich dan ook het recht voor dit nieuw element nog ter kennis te brengen van de Raad wanneer hieromtrent een vonnis geveld wordt die dit bevestigt.

Op heden beschikt de raadsman van de verzoekende partij nog niet over een kopie van haar administratief dossier.

Dit werd opgevraagd, doch de verwerende partij beschikt over dertig dagen om dit over te maken.

Het zou dus kunnen dat hieruit nog elementen blijken waarvan verzoekende partij thans geen kennis heeft.

Aldus behoudt zij zich tevens het recht voor om in haar syntheseseminarie desgevallend nieuwe middelen te ontwikkelen.

11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Als de verwerende partij ervoor opteert dit toch te doen, dan kan verwacht worden dat zij rekening houdt met alle specifieke elementen eigen aan het geval van de verzoekende partij alvorens zij de duur ervan bepaalt.

Dit is a fortiori het geval wanneer zij voor de maximumtermijn kiest, quod in casu.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.*

(...)

11.1.5. Gezien de verwerende partij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij uitgebreid en correct te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

In casu kan niet worden ontkend dat een aantal belangrijke specifieke elementen zelfs niet werden overwogen (huwelijk met Franse onderdane - inreisverbod dreigt gezinshereniging in Frankrijk te bemoeilijken, beschikking Raadkamer).

Ook stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat zij helemaal geen gewelddadig karakter heeft en zij maakt zich sterk dat de correctionele rechtbank dit nog zal bevestigen.

Aldus zijn de weerhouden motieven tevens incorrect.

Het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werd in casu manifest geschonden.

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

3.1.2. De verwerende partij heeft als volgt gerepliceerd op het middel van de verzoekende partij:

"Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat uit de bestreden beslissing niet zou blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. De verzoekende partij stelt dat nite is gemotiveerd over haar huwelijk met een Franse onderdaan, evenmin als met het feit dat zij zou gaan samenwonen met haar echtgenote in Frankrijk. Tevens meent de verzoekende partij dat diende te worden gemotiveerd nopens het feit dat de raadkamer haar verbod oplegde om het Belgische grondgebied te verlaten.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op de materiële motiveringsplicht, laat verweerder gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd : “[...]”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij niet in staat zou zijn om de bestreden beslissing te begrijpen. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar familieleven in Frankrijk, repliceert verweerder dat hiervan niet de minste melding werd gemaakt door de verzoekende partij, op het ogenblik dat zij in de gevangenis te Gent uitdrukkelijk werd gehoord.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij het de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de gegeven omstandigheden bezwaarlijk ten kwade kan duiden dat geen rekening werd gehouden met het huwelijk met de Franse onderdaan.

Ondergeschikt merkt verweerder nog op dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat een gebeurlijke verwijzing naar haar familieleven in Frankrijk tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden, zulks in de hypothese dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie hiervan op de hoogte zou zijn geweest.

Het loutere feit dat de verzoekende partij gebeurlijk in Frankrijk in het huwelijk zou zijn getreden met een Franse onderdaan, impliceert immers op zichzelf beschouwd allerminst dat de verzoekende partij over enigerlei verblijfsrecht in Frankrijk beschikt. Derhalve wordt niet aangetoond dat aan de verzoekende partij ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod voor de Schengenzone werd betekend.

In dit kader moet bovendien worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid naar de Schengenzone terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied -en bij uitbreiding de Schengenzone- binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

Verweerder benadrukt in dit kader dat aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid openstaat om, zodra gevolg zal zijn gegeven aan de terugkeerverplichting, een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

Bijgevolg heeft de bestreden beslissing hoe dan ook niet noodzakelijkerwijs tot gevolg dat de verzoekende partij gedurende de volledige periode van drie jaar van haar echtgenote zal worden gescheiden.

Verweerder laat in dit kader nog gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, allerminst sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(...)

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie in dezelfde zin:

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (RvV nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de afgifte van het inreisverbod gesteund werd op het motief dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Verzoekende partij betwist dit motief niet in de bestreden beslissing.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij volkomen ten onrechte laat uitschijnen dat art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de verplichting inhoudt om in een inreisverbod (bijlage 13sexies) uitdrukkelijk te motiveren nopens alle specifieke elementen betreffende de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

Een dergelijk standpunt kan geen steun vinden in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel merkt verweerder op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij de motivering van het inreisverbod uiteraard moet kunnen volstaan met het aanhalen van die omstandigheden die specifiek aanleiding hebben gegeven tot het opleggen van een inreisverbod van deze of gene duur.

Dit blijkt ook afdoende uit de tekst van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, dat specifiek betrekking heeft op het inreisverbod, en dat als volgt luidt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

- a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of*
- b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

Uit voormelde bepalingen blijkt dat de motivering van een inreisverbod per geval inderdaad betrekking moet hebben op de relevante elementen van een individueel geval, met name die welbepaalde elementen die de gemachtigde van de Staatssecretaris in een individueel dossier doen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van een welbepaalde duur.

Verweerder merkt op dat in casu door de gemachtigde van de Staatssecretaris afdoende aan de hand van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, heeft besloten tot een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Rekening houdend met het geheel aan omstandigheden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geoordeeld dat een inreisverbod van drie jaar in casu proportioneel is.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op quasi automatische wijze zou besloten hebben tot een duur van drie jaar voor het inreisverbod.

In tegendeel, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de motieven van de bestreden beslissing specifiek op de situatie van verzoekende partij betrekking hebben; zij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij er niet in slaagt de gedegen motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Het weze bovendien benadrukt dat, in weerwil van wat verzoekende partij tracht voor te houden, de gemachtigde van de Staatssecretaris er niet toe gehouden is om te motiveren waarom er niet voor een kortere termijn dan 3 jaar werd gekozen.

Zie ter zake:

“Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een nog kortere termijn wordt gekozen. Het gaat immers om een positieve motiveringsplicht: de gemachtigde dient de redenen te vermelden als waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder dat echter uitdrukkelijk moet worden aangegeven waarom niet voor een andere -een langere dan wel kortere- geldigheidsduur werd gekozen.” (RvV nr. 163.862 dd. 10.03.2016)

En ook:

“In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, moet een inreisverbod dus geen motivering bevatten ‘waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn’. Er moet enkel uit blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.” (R.v.V. nr. 137.767 dd. 02.02.2015)

Een schending van art. 74/11 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate de verzoekende partij aanvoert dat haar door de correctionele raadkamer verbod werd opgelegd om het grondgebied te verlaten, laat verweerder gelden dat de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Een beslissing van de onderzoeksrechter kan ter zake niet primeren, nu de onderzoeksrechter niet bevoegd is om de verblijfsreglementering toe te passen.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissingen onwettig tot stand zijn gekomen.

Terwijl verzoekende partij ten andere niet aantoont dat hij geen toestemming zou kunnen krijgen van de onderzoeksrechter / de justitieassistent met het oog op het verlaten van het Belgisch grondgebied.

Zie in die zin:

“3.5. Daargelaten de vraag of de verwerende partij nu wel of niet op de hoogte was van de in punt 3.3. vermelde beschikking, is zij er niet toe gehouden om rekening te houden met de betrokken beschikking. Nergens is bepaald in de Vreemdelingenwet dat een beschikking van een raadkamer voorrang dient te krijgen op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet indien de verwerende partij vaststelt dat aan de toepassingsvoorwaarden ervan is voldaan. De raadkamer spreekt zich enkel uit over de vraag of iemand in voorlopige hechtenis dient te blijven of dat die persoon onder voorwaarden in vrijheid mag gesteld worden. De beschikking van de raadkamer doet geen uitspraak over het verblijfsrechtelijk statuut van de verzoekende partij in het Rijk. Dat is het prerogatief van de verwerende partij.

3.6. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat in de betrokken beschikking die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt kan gelezen worden: “verbod om België te verlaten zonder schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter”. De beschikking bevat derhalve geen absoluut verbod om België te verlaten. Het is mogelijk mits schriftelijke toestemming van de onderzoeksrechter die verzoeker derhalve dient aan te vragen. Hij toont niet aan dat hij deze niet zou kunnen verkrijgen. Verder blijkt dat de beschikking van 12 mei 2015 geldig is voor een termijn van drie maanden die hernieuwbaar is. Er zijn geen indicaties dat de betrokken beschikking na afloop van een periode van drie maanden verlengd werd. [...] Verzoeker toont ook niet aan dat hij een zwaardere straf zou krijgen indien hij de voorwaarden van de betrokken beschikking niet naleeft.” (R.v.V. nr. 154 450 van 14 oktober 2015)

Om voormelde reden is een verwijzing naar de beschikking van de correctionele raadkamer niet dienstig.

Verzoekende partij verwijst nog naar arrest nr. 92 111 dd. 27.11.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Nog los van de vaststelling dat de arresten van de Raad geen precedentenwaarde hebben, dient te worden besloten dat deze verwijzing niet dienstig is.

In dit arrest overweegt de Raad immers dat zij in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terugvindt dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van de verzoeker, terwijl uit de motieven van de in casu bestreden beslissing daarentegen duidelijk blijkt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing, rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevindt (zie supra).

Om diezelfde reden is de verwijzing naar richtlijn 2008/115/EG niet dienstig, dit nog los van de vaststelling dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en

concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij er ook de schending van aanvoert.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift niet dat *in casu* haar een inreisverbod opgelegd wordt op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Dit omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De stukken van het dossier bevestigen dat de verzoekende partij in het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en dat op dezelfde dag werd uitgereikt, geen termijn voor vrijwillig vertrek kreeg toegekend.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod verder te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, geleid op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Er dient te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt *in casu* op drie jaar bepaald, omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde te schaden. Er wordt tevens gewezen op het belang van de immigratiecontrole. Er wordt in de bestreden beslissing nog gemotiveerd dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor van 2 april 2019 in de gevangenis van Gent niet heeft verklaard een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België en dat zij ook geen medische problemen heeft. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing nog gesteld dat de verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor diefstal met geweld en dat uit het gewelddadig karakter van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden.

De verzoekende partij betoogt in haar middel echter dat niet met alle specifieke omstandigheden, eigen aan haar geval, rekening is gehouden. Zo wijst zij erop dat zij sedert 1 september 2018 gehuwd is met haar echtgenote, die de Franse nationaliteit bezit. De verzoekende partij stelt dat, hoewel zij dit in haar

gehoor heeft vermeld, met dit element geen enkele rekening werd gehouden terwijl het bestreden inreisverbod wel een gezinshereniging met haar Franse echtgenote dreigt te bemoeilijken.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in de ongedateerde *'questionnaire (prison)'* die zij heeft ingevuld in de gevangenis van Gent, wel degelijk heeft gewezen op haar huwelijk in Frankrijk. Zo heeft zij op vraag 6 (*"Avez-vous un relation durable en Belgique? Si oui, avec qui (nom, adresse, n° de téléphone)"* (eigen vertaling: "Heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnummer") en vraag 9 (*"Avez-vous des raisons pour lesquelles vous ne pouvez pas retourner dans votre pays? Si oui, lesquelles?"* (eigen vertaling: "Heeft u redenen waarom u niet kan terug-keren naar uw land? Zo ja, dewelke?") telkens geantwoord *"je suis mariée en France"* (eigen vertaling: "ik ben getrouwd in Frankrijk").

Hoewel de verzoekende partij, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, inderdaad niet verklaart dat zij een gezinsleven heeft in België, blijkt uit het administratief dossier wel dat zij de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte heeft gesteld van haar huwelijk in Frankrijk. Dergelijk element kan wel degelijk worden beschouwd als een specifieke omstandigheid eigen aan het geval van de verzoekende partij, waardoor er rekening mee gehouden had moeten worden. Gelet op de grote discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij inzake de duur van het inreisverbod had zij hierover aldus moeten motiveren in de bestreden beslissing.

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt immers dat het inreisverbod niet is beperkt tot het Belgische grondgebied. De draagwijdte ervan strekt zich uit tot het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij de verzoekende partij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.

Dit is ook conform de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn zoals beschreven in overweging 14: *"Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt."*

Een inreisverbod ontzegt aldus de toegang tot alle lidstaten. Inreisverboden zijn bindend voor alle lidstaten die aan de Terugkeerrichtlijn zijn gebonden en worden bovendien in het Schengen Informatiesysteem geregistreerd (d.w.z. alle EU-lidstaten, uitgezonderd het VK en Ierland, plus Zwitserland, Noorwegen, IJsland en Liechtenstein). Frankrijk is een van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen, waardoor het inreisverbod ook geldt voor het Franse grondgebied.

De bestreden beslissing doet onvoldoende blijken dat de gemachtigde van de minister bij het bepalen van de duur van het inreisverbod op zorgvuldige wijze tot een individueel onderzoek is overgegaan waarbij rekening wordt gehouden met *"alle omstandigheden eigen aan het geval"*.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij vooreerst op dat de verzoekende partij niet de minste melding heeft gemaakt van enig familieleven in Frankrijk tijdens haar gehoor in de gevangenis van Gent. Zoals reeds gesteld, blijkt het tegendeel duidelijk uit het administratief dossier. De verwerende partij gaat dan verder in op het huwelijk van de verzoekende partij en stelt dat dit geenszins betekent dat de verzoekende partij over enig verblijfsrecht beschikt in Frankrijk, waardoor niet wordt aangetoond dat ten onrechte een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor de Schengenzone werd genomen. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij in haar middel niet betoogt dat zij reeds een verblijfsrecht heeft in Frankrijk. Bovendien betreft de huidige procedure enkel een beroep tegen het inreisverbod. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij definitief van haar partner wordt gescheiden en dat de verzoekende partij kan terugkeren naar de Schengenzone nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst, wijst de Raad erop dat deze motieven niet te lezen zijn in de bestreden beslissing waardoor deze *post factum* zijn. Een *a posteriori*-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Waar uit een interne mail van de Dienst Vreemdelingenzaken van 19 april 2019, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij in het Schengen Informatiesysteem enkel zal worden geseind voor België, en niet voor andere lidstaten van de Schengenzone, doet deze actie geen afbreuk aan de vaststelling dat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing,

namelijk 2 april 2019, geen rekening werd gehouden met alle specifieke elementen van het geval van de verzoekende partij, met name dat zij gehuwd is in Frankrijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ontwikkelde argumentatie laat niet toe anders te besluiten.

Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich bijgevolg niet op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS